

ת"פ 52429/06/17 - מדינת ישראל נגד אנטון פלצמן

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 52429-06-17 מדינת ישראל נ' פלצמן
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה
נגד
נאשם
מדינת ישראל ע"י מתמחה משה עדרי
אנטון פלצמן ע"י עו"ד איגור יוטקין

החלטה

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 חוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 12.7.15, בעקבות ויכוח, ירד הנאשם ממשאיתו ותקף את המתלונן שאף הוא ירד ממשאיתו בכך שנתן לו אגרוף בפניו. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן חבלה של ממש בדמות שברים בלסת התחתונה, שבר בצד שמאל בגוף המנדיבולה ועוד שברים באזור זווית המנדיבולה מימין. המתלונן אושפז ונזקק לניתוח.

הסדר טיעון

2. ביום 20.12.17, הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן ויורשע, יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. עמדת המאשימה להרשעה, מאסר מותנה ופיצוי. המאשימה ציינה כי אינה מתחייבת לאמץ את המלצות התסקיר.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר מיום 26.6.18, סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. הנאשם בן 35, עלה ארצה בהיותו בן 16, בעל תעודת בגרות מלאה, שירת שירות צבאי מלא ושירות קבע משך חצי שנה. נשוי ואב לשני ילדים. עובד כנהג משאית המוביל חומרים מסוכנים. הנאשם נעדר עבר פלילי, בעל מערכת ערכים נורמטיבית, נעדר דפוסים אנטי סוציאליים, בעל יכולת קבלת סמכות. הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה, ביטא צער רב. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הצליח לערוך התבוננות ביקורתית על התנהלותו האלימה והתחבר רגשית לפגיעה שנגרמה למתלונן תוך גילוי אמפטיה כלפיו. שירות המבחן התרשם כי מעצרו וההליך המשפטי היוו גורם משמעותי, כי הסיכון להישנות עבירות נמוך וכי לא דרושה התערבות טיפולית.

לאור מאפייניו של הנאשם ולאור מכתב מעסיקו כי במידה ויורשע יאלץ לפטרו, שכן לא יוכל להוביל חומרים מסוכנים ולעבוד מול תעשיות הביטחון, המליץ שירות המבחן לבטל הרשעתו ולהטיל עליו ענישה חינוכית בדמות של צו של"צ, והתחייבות להימנע מעבירה דומה.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירה, לעובדות כתב האישום, לערכים המוגנים שנפגעו בעקבות מעשיו של הנאשם. טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ל- 6 חודשי מאסר, ביקשה שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן, זאת לאור חומרת העבירה בנסיבותיה וכן לדבריה ביטול ההרשעה יפגע באופן מהותי בשיקולי ההרתעה. וכי חומרת העבירות, נסיבותיהן ואופי התקיפה מחייבים העדפת אינטרס ציבורי על פני אינטרס אישי של הנאשם. ב"כ המאשימה הגישה תמונות של המתלונן ומסמך רפואי המלמדים על חומרת הפגיעה, מדובר באירוע חבלה חמור שהסתיים בניתוח לשחזור לסת. לאור האמור עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

5. ב"כ הנאשם הפנה לכך שכתב האישום הוגש כשנתיים אחרי האירוע, הנאשם לקח אחריות באופן מיידי וחסך זמן שיפוטי. לדבריו הנאשם נעדר הרשעות והאירוע לא נבע בשל דפוסים עבריינים אלא בשל ההקפדה, הסדר והרצון לעמוד בזמנים. ציין כי לאחר שהנאשם התקיף את המתלונן, הותקף בעצמו על ידי חברו של המתלונן, אשר אף נגדו הוגש כתב אישום בפרשה זו (כתב האישום הוצג לבית המשפט). לדבריו ניתן לראות בסרטון שהוקלט כי זרקו על הנאשם בלוקים ומקלות ובעטו בו, המתלונן עצמו הביא מטף כיבוי אש. (הסרטון לא הוצג לבית המשפט). ציין כי האירוע היה מלפני 3 שנים, לא הוצגה על ראייה כי המתלונן סובל מנזק ולדבריו יש להניח שהשתקם. לא הוצגה עמדת המתלונן. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לכך שהנאשם היה עצור מספר ימים בתיק זה. ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, הגיש פסיקה למקרים דומים וחמורים יותר בהם נמנעו מהרשעה. ציין כי הרשעה תביא לפיטורי הנאשם מהחברה בה עובד שנים רבות (הוגש מכתב מהמעסיק). ציין כי במידה ובית המשפט ימצא לנכון להגדיל את היקף השל"צ הנאשם מסכים. ביקש שהפיצוי בו יחוייב הנאשם יהיה מידתי.

6. הנאשם ביקש לומר דברים. הביע צער על מעשיו, התנצל שהפעיל שיקול דעת לא נכון. ציין כי הוא נהג בחברה הנותנת שירותים למתקנים בטחוניים, החברה מנפיקה אישורי כניסה למתקנים אלו. לדבריו בשל התיק הנ"ל מסרבים להכניסו למתקנים והוא נאלץ לחכות שעות עד שאחרים יגיעו לפרוק את הרכב שלו, דבר שפוגע בעבודתו ובעבודתם של חבריו לעבודה. לדבריו ממתנים בעבודה עד שיקבל את גזר הדין.

דין

מתחם העונש ההולם

7. **הערכים המוגנים שנפגעו** בעבירה שביצע הנאשם, הם זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של גמול והרתעה."

8. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** היא ברף הבינוני, הנאשם תקף את המתלון בכך שנתן לו אגרוף בפניו. כתוצאה המתקיפה נגרמה למתלון חבלה של ממש בדמות שברים בלסת התחתונה, המתלון אושפז ונזקק לניתוח שחזור לסת.

9. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** נתתי דעתי לכך שהעבירה בוצעה לאחר שרכבו של הנאשם נחסם על ידי רכבו של המתלון, כשהנאשם היה נתון במצב לחץ ותחת ציפייה לעמוד בלוח הזמנים של מעסיקו. לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, היא לא בוצעה בתחום, לא היה שימוש בנשק קר או חם. נתתי דעתי לכך שלאחר שהנאשם תקף את המתלון הוא הותקף בעצמו על ידי חברו של המתלון, הגם שהדבר לא בא לביטוי בכתב האישום, עניין זה עולה מכתב האישום אשר הוגש כנגד אותו תוקף, ומדברי הסניגור (הגם שהסרטון שהזכיר בטיעוני לא הוגש לעיוני). נתתי דעתי לחומרת החבלות שנגרמו למתלון, כפי שעולה מהמסמכים שהוצגו בפניי. על אף שלמתלון נגרמו שברים בפניו, כתב האישום תוקן באופן שלא יוחסו לנאשם גרימת חבלות חמורות, וגם עניין זה נלקח בחשבון.

10. בחינת **מדיניות הענישה** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו למשל:

· רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.14). עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש: בעקבות ויכוח במהלך כנס בנושא התאגדות עובדים, היכה המבקש מכת אגרוף בראשו של אחד המתנגדים לו וגרם לו תזוזה בשן והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט קמא נמנע מהרשעתו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה והרשיע את המבקש לאחר שקבע כי המבקש לא הוכיח קיומו של נזק משמעותי ובשים לב לחומרת העבירה בנסיבותיה. בקשת רשות ערעור נדחתה.

· רעפ 297/15 **דניאלברנסון נ' מדינת ישראל**: עבירות של ניסיון תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש: המבקש דחף את אימו, היכה אותה בפניה וירק עליה. בתגובה, ניסתה האחות להרחיק את המבקש מאמו, אך המבקש אחז בחוזקה בשערה של האם, דחף אותה לעבר הקיר, לחץ על פניה ועל

משקפיה, וגרם לה לחבלה בעינה. בהמשך ולאחר שלא חדל המבקש ממעשיו, ריססה האם גז פלפל לכיוונו, וכתגובה, הפיל אותה ארצה, ומרח את נוזל הגז על פניה. משראתה זאת האחות, ריססה את פני המבקש בגז, עד שחדל ממעשיו, והלך לשטוף את פניו. בית משפט קמא גזר על המבקש מאסר מותה וקנס, בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה וגזר על המבקש 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 1402/15 **אוריטלינ' מדינת ישראל** (4.3.15); המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש, לאחר התנגשות הרכבים, ולאחר חילופי דברים בין המתלוננת למבקש, הניחה המתלוננת את רגלה לפני גלגל רכבו של המבקש, לבל יסתלק מן המקום, טרם בוא המשטרה. או-אז, יצא המבקש מרכבו, ותפס את זרועה בחוזקה, תוך כדי הדיפתה לאחור. חתנה של המתלוננת, ניסה להפריד בין המתלוננת למבקש, ונהדף אף הוא על-ידי המבקש. בית משפט קמא דחה את בקשת המבקש להימנע מהרשעה וגזר עליו מאסר על תנאי, פיצוי וקנס למתלוננת. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. המבקש חזר בו מבקשת רשות הערעור.

רע"פ 175/14 **אילןפחמהנ' מדינת ישראל** (9.1.14); המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש; הדחה בחקירה ובעבירה של איומים. המבקש הגיע לבית חולים וביקש לשחרר את אשתו ואת בתם שנולדה בבית-החולים. המבקש נטל את הפעוטה מבלי שהיה מלווה באשתו כאשר הדבר עומד בניגוד לנוהלי בית-החולים, סירב להישמע להוראות המאבטח, והתקדם לעבר מעלית סמוכה, המאבטח מנע ממנו השימוש במעלית והמבקש ירד במדרגות, הגיעו למקום מאבטחות שביקשו למנוע את יציאתו מבית החולים, המבקש איים על המאבטחת שאם יקרה דבר מה לפעוטה הוא "ירצח אותה", ובהמשך, כאשר לא עלה בידו לפתוח את דלת הכניסה, הכה את המאבטחת באגרוף במצחה. בית משפט קמא גזר על המבקש 2 חודשי מאסר בפועל לביצוע על-דרך של עבודות שירות, וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש על עצם ההרשעה ועל חומרת העונש. בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 6756/14 **יצחקבןחמוני' מדינת ישראל** (15.1.15); תקיפה הגורמת חבלה ממש. בעקבות ויכוח המבקש תקף את אחותו בכך שסטר לה בפניה, בעט ברגליה הכה אותה באמצעות מקל וגרם לה המטומה בירך ונפיחות באצבע שמאל. בית משפט קמא הרשיע המבקש על פי הודאתו וגזר עליו מאסר מותנה וקנס. ערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

רע"פ 8820/13 **אליהוקשתנ' מדינת ישראל** (12.2.14); המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בשלוש עבירות איומים וכן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש, היזק לרכוש במזיד וחבלה במזיד ברכב. המבקש שהה בביתם של המתלוננים (אם ובנה) מגיל צעיר במסגרת של אומנה. בהמשך, בין הצדדים התגלע סכסוך שעיקרו דרישת המתלוננים מהמבקש לעזוב את ביתם לאחר שחרורו משירותו הצבאי. המבקש תקף את המתלונן, בעט בו, הכה אותו באגרופו, הפילו ארצה, המשיך לבעוט בו כשהוא שכוב, וגרם לו לחבלות של ממש (דימום מהשפה, נפיחות ושבירת משקפיים) לאחר מכן בעט במכוניתו וגרם לה נזק. באירוע אחר המבקש איים על המתלוננים בתנועת שיסוף גרון מול פניהם. בית משפט קמא גזר על המבקש מאסרים מותנים. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין. נדחתה בקשת רשות הערעור.

רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12); עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המבקש היכה את המתלונן 1 מכת אגרוף בראשו זאת אחרי שמתלונן 1 כבר הותקף על ידי אחר. כתוצאה מתקיפתו על-ידי השניים, נגרמו למתלונן 1 כאבים ורגישות בראש ובעין, והוא נזקק

לטיפול בבית חולים. בהמשך, תקף המבקש את מתלון 2 בכך שהכה אותו באגרוף בפניו, לאחר מכן, היכה אותו עם בקבוק בראשו ובהמשך, היכה אותו מספר פעמים בראשו בעזרת חפץ, חלק מהתקיפה היתה לאחר שהמתלון 2 שכב על הרצפה, חבול וחסר אונים. בית משפט קמא גזר על המבקש 11 חודשי מאסר וענישה נלווית. ערעורים שהגיש על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי והעליו נדחו.

רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; תקיפה הגורמת חבלה ממש, היזק לרכוש במזיד, ואיומים. המבקש תקף את המתלון בכך שהכה אותו באגרופים בחלקי גופו, ובכלל זה בפניו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלון חבלות של ממש בגופו ובעינו השמאלית והוא נזקק לטיפול בבית חולים. בנוסף, קרע המבקש את חולצתו של המתלון ואיים עליו שיראה לו ולמשפחה שלו וילמד אותו לקח. בית המשפט קמא גזר על המבקש 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הורה על הפעלת 18 חודשי מאסר על-תנאי תוך הצטברות של 4 חודשים וחפיפה של היתרה לעונש שהוטל. הערעור שהגיש המבקש לבימ"ש המחוזי נדחה ככל שהדבר נגע להפעלת עונש המאסר המותנה, אך הוחלט על חפיפה נוספת של העונשים באופן שהמבקש ירצה 20 חודשי מאסר בפועל במקום 22 חודשים. יתר חלקי גזר הדין נותרו על כנם. בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל** (26.5.18) המבקש הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, המבקש וחבריו פנו אל המתלוננת וחברתה וניסו לשוחח עמן. המבקש, שהיה בגילופין באותה עת, תקף את המתלוננת בעינה, ולאחר שנפלו משקפיה, דרך עליהם ושבר אותם. בהמשך, היכה את המתלוננת בראשה ובעיניה וגרם לה דימום מהאף ושטף דם. בהמשך כשאותר על ידי השוטרים ניסה לברוח ולהתנגד למעצרו. בית המשפט קמא גזר על המבקש 9 חודשי מאסר וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו והפחית את תקופת המאסר ל- 7 חודשים. בקשת רשות ערעור נדחתה.

עפ"ג (מרכז) 21610-08-16 **מדינת ישראל נ' מאיר** (27.11.16); תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המשיב הגיע למשרדי חברת ההסעות בה שימש כנהג, גידף את סמנכ"ל חברת ההסעות, הפנה לעברו תנועת אצבע מאיימת, השליך עליו כוס קפה חד פעמית שפגעה בגופו והשליך לעברו אגרטל שפגע בידו וגרם לו לחתך ברוחב 3 ס"מ בכף יד שמאל. המשיב לא הסתפק בכך אלא כאשר המתלון ניסה להתגונן מפניו, אחז בו המשיב בחוזקה ודחף אותו לאחור. בית משפט קמא גזר על המשיב 150 שעות של"צ, ופיצוי למתלון תוך שנמנע מלהרשיעו. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והרשיע המשיב בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ע"פ (מחוזי ירושלים) 11577-07-13 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.10.13). המערער הורשע בבית משפט קמא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המערער דחף את המתלון אל מחוץ לביתו, המתלון נפל ורגלו נשברה. בית המשפט המחוזי ביטל את ההרשעה בשים לב שהמערער סטודנט שהשלים לימודי ראיית חשבון וטרם קיבל רשיונו, ובשים לב שהתקיים בין הצדדים הליך של צדק מאחה במסגרתו המערער שילם את סכום הפיצוי שהוסכם.

ת"פ (ת"א) **מדינת ישראל נ' ריאגוזוב** (11.2.16). הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש: על רקע סכסוך שכנים, היכה הנאשם בגבו של השכן עת רכב על אופניו ובעט בפניו ובחזהו וגרם למתלון לשריטות בגופו, נדון למאסר מותנה וקנס.

ראו גם ע"פ(נצרת) 47731-04-14 **שתיוי נ' מדינת ישראל** ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**

למקרים דומים בהם נמענו בית המשפט מהרשעה ראו:

ת"פ (כ"ס) 42130-10-12 **מדינת ישראל נ' מנשה נה** (27.12.15). הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. בעקבות סכסוך על מקום חניה איים הנאשם על המתלונן שיראה לו, ירק על המתלונן, נגח בראשו וגרם לו חבלה בדמות חבלה בשפה התחתונה. הנאשם כאמור לא לקח אחריות וניהל משפטו עד תום. לא הביע אמפתיה כלפי המתלונן ואף על פי כן בית המשפט ביטל הרשעתו לאור היותו אדם מבוגר, נורמטיבי שלא דבר רבב בעברו, נסיבות חיים חריגות, העדר דפוסי אלימות, אירוע חריג בחייו והערכת מסוכנות נמוכה.

ראו גם ת"פ (ת"א) 55581-11-14 **מדינת ישראל נ' פרננדו דיאז ארקה**; ת"פ (קרית גת) 31329-02-15 **מדינת ישראל נ' ספיר דיין**.

יצוין כי ב"כ הנאשם הגיש לעיוני פסיקה עניפה, חלקה מפורטת לעיל ומלמדת על מתחם העונש ההולם וחלקה מתייחסת לעבירות שונות (תקיפת קטינים, תקיפת בת זוג, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, אינוס, מעשים מגונים) ולא מצאתי לנכון לפרט פסיקה זו במסגרת גזר הדין.

11. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר מותנה ועד לשנת מאסר.

ביטול ההרשעה

12. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

13. עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי

הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לוין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליו, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

14. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

15. יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי בנסיבות החריגות שבפני ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשם בדיון.

16. מדובר כאמור בנאשם נטול עבר פלילי. מאפייניו והתנהלותו למעט באירוע הנוכחי מלמדים על אורח חיים נורמטיבי, הנאשם לקח אחריות בהזדמנות ראשונה, הביע חרטה, גילה אמפתיה כלפי המתלונן, הצר על מעשיו. הנאשם ערך בחינה פנימית להתנהלותו ושירות המבחן סבר כי אין כל צורך בהתערבות טיפולית נוספת. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות נמוך. ההליך המשפטי, אשר כלל הליך מעצר היה מרתיע.

הגם שחומרת תוצאות מעשיו של הנאשם אינה מוטלת בספק, לא הוצגו נתונים המלמדים על מצבו של המתלונן כיום, ואין אינדיקציה לכך שנותרו לו נכויות.

כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר, בחלוף כשנתיים ממועד ביצוע העבירה.

כתב האישום תוקן לקולה באופן שנמחקה העבירה של גרימת חבלה חמורה והנאשם הואשם בגרימת חבלה של ממש. כאמור, לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, לא היה שימוש בנשק חם או קר, מדובר באירוע קצר מועד ולא אירוע מתמשך, הנאשם לאחר האירוע הותקף על ידי חבריו של המתלונן.

הנאשם הוכיח קיומו של נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעה, שכן עובד בהובלת חומרים מסוכנים למסדות בטחוניים והרשעה תמנע ממנו אפשרות לבצע הובלות חומ"ס ותביא לפיטוריו, כפי שעולה ממכתב מעסיקו.

17. בנסיבות אלו מצאתי כי מתקיים החריג לכלל המצדיק את העדפת השיקול האינדיבידואלי על פני האינטרס הציבורי, החברתי הכללי. ועל כן מצאתי לנכון לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהורות על

ביטול הרשעת הנאשם.

18. לאור האמור, אני מבטלת את הכרעת הדין המרשיעה מיום 20.12.17

נועה חקלאי, שופטת

הכרעת דין ללא הרשעה

על יסוד הודאת הנאשם, אני קובעת כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן: עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נועה חקלאי, שופטת

גזר דין ללא הרשעה

לאור חומרת תוצאות התקיפה מצאתי הצדקה לחייב את הנאשם בשל"צ בהיקף נרחב יותר מזה אשר הומלץ על ידי שירות המבחן. כמו כן מצאתי הצדקה לחייב בפיצוי משמעותי.

לאור האמור אני מחייבת את הנאשם כדלקמן:

א. הנאשם שלם פיצוי בסך של 8,000 ₪ למתלון מועד טוויל - ע.ת/2.

הפיצוי ישולם ב- 16 תשלומים שווים וחודשיים החל מיום 15.10.18.

ב"כ המאשימה ימציא למזכירות ביהמ"ש את פרטי המתלון.

ב. הנני מטילה על הנאשם צו לביצוע 250 שעות שירות לתועלת הציבור וזאת במשך שנה. השל"צ יבוצע בעיריית עפולה בתפקידי אחזקה גינון וטיפול בפינת החי בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן.

אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח לבית המשפט.

הנאשם מזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו, להרשיעו בביצוע העבירה, ולהטיל עליו עונש על העבירה שבגללה ניתן צו השירות

העתק מגזר הדין ישלח לשירות המבחן.

עמוד 8

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3000 ₪ להימנע במשך שנה מהיום מביצוע העבירה בה הודה. ההתחייבות תחתם עוד היום אחרת יאסר למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

ניתן היום, 6.9.18, כ"ו אלול תשע"ח במעמד הצדדים